

greb i Folketingets lovlige Bevillingsret. Derfor burde Folketinget ikke finde sig deri. Og man har ladet forstaa, at man har den Frygt, at dersom Sagen ikke kunde føres igennem paa Finansloven, altsaa uden at Landstinget fik noget med den at gøre, saa vilde man ikke naa det, man tilsigtede, og et æret Medlem — det var det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds (Moesgaard-Kjeldsen) — udtalte: „Og jeg kan ganske slutte mig til det ærede Medlem fra Bogense (Gunnar Fog-Petersen) i hans Udtalelser om, at vi formentlig ikke faar nogen Forbedring af Undervisningen eller Forlængelse af Studietiden, hvis det skal gennemføres paa et særligt Lovforslag“. Man gaar altsaa ud fra, at kan Folketinget ikke faa Lov til at gennemføre det alene, sker det ikke. Under denne Forudsætning synes jeg ikke, man kan modtage Bevillinger af den Slags fra Folketinget. Jeg har for Resten tidligere ved en anden Lejlighed hørt lignende Udtalelser fra Folketingets Side. Det var for en Tid siden, da der var Tale om en Foranstaltning, som var foreslaaet af Landbo-kommissionen om at udlaane gennem en Aarrække større Midler til at skaffe mindre Landbrugere Driftslaan, og der var Tale om, hvorvidt en saadan Foranstaltning maatte gennemføres ved særlig Lov eller paa Finansloven. Da udtalte Finansudvalgets Formand i det andet Ting: Jeg foretrækker Finansloven, for saa har vi en ganske anderledes Magt over det. Den Slags Udtalelser synes mig ikke egnede til at give Landstinget den Forstaaelse, at det altid bør tage Finanslovsforslaget, som det kommer fra Folketinget, uden nærmere Undersøgelse.

At man sender Finanslovsforslaget tilbage fra Landstinget til Folketinget, naar der er et eller andet deri, man ønsker ændret, er ikke noget nyt. Landstinget har, siden vi i 1901 fik et Venstreministerium, 3 Gange sendt Finanslovsforslaget tilbage. Det gjorde det allerede i 1901, idet Flertallet foreslog Finanslovsforslaget ændret paa 9 Punkter og sendte det tilbage til Folketinget. Dette førte til Fællesudvalg, som endte med, at Folketinget gav efter paa nogle af Punkterne, og Landstinget paa andre. Det er værd at lægge Mærke til, at paa alle de Punkter,

der havde Karakteren af Lovgivning paa Finansloven, gav Folketinget efter. — I 1904—05 sendte Landstinget atter Finanslovsforslaget tilbage, idet Landstinget havde foretaget to Forandringer i det, den ene angaaende et Posthus i Aalborg og den anden angaaende de 500 Kr., som aarlig bevilgedes til Fredsbureauet i Bern. Den var dog som nu opført som en varig Udgift, men Landstinget foreslog den Gang Bevillingen forandret til kun at skulle gælde for et enkelt Aar; senere er Bevillingen atter blevet varig. Paa begge disse Punkter gav Folketinget efter. Finanslovsforslaget blev ikke af den Grund Genstand for Fællesudvalg. — Det sidste Tilfælde, vi har haft, er fra 1911—12. Som de Herrer vil erindre, havde daværende Finansminister Neergaard foreslaaet en Lovforandring paa Finanslovsforslaget, idet han foreslog, at Tolden paa Kul uforandret skulde opkræves indtil Udgangen af 1917. Den skulde være hørt op med det paagældende Finansaar, men Ministeren foreslog den da af Hensyn til den finansielle Situation bevaret endnu i 5 Aar. Han motiverede denne Lovforandring paa Finansloven med, at han nødvendig vilde have en almindelig Told Diskussion, som han mente kunde følge af, at der indbragtes et særligt Lovforslag om Forandringer i Toldloven. Imidlertid modsatte man sig her denne Anmærkning og stemte den ud, og Finansministeren havde ikke videre at sige dertil, end at det havde Landstinget jo Ret til, det erkendte han fuldt ud; naar man ikke var enig med ham i, at det var den hensigtsmæssigste Maade at ordne dette Forhold paa, og vilde man hellere have en særlig Lov, kunde han ikke have noget derimod at indvende. Jeg føler mig ogsaa overbevist om, at der, hvis Landstinget ved denne Lejlighed udstemmer Bevillingen af de anslaaede 16,000 Kr., ikke deraf vil kunne opstaa nogen Finanslovskonflikt. Naar der har været Tale derom, skyldes det en fuldkommen Misforstaaelse. Ved en Konflikt paa Finansloven forstaaes kun det, at det ene Ting fastholder at ville sætte sin Villie igennem imod det andet Tings. Det vil selvfølgelig ikke ske i dette Tilfælde, da Folketinget, hvis denne Bevilling gaar ud, ikke har noget Middel til at faa den